

Wanneer word je verzegeld met de Heilige Geest?

Vraag: Vindt de verzegeling met de Heilige Geest onmiddellijk plaats na geloven? Of is het ook in onze bedeling mogelijk dat iemand een gelovige is maar nog niet verzegeld?

Antwoord: De verzegeling vindt direct plaats na het ontvangen van de vergeving van de zonden: 'In Wie (Christus) ook u hebt geloofd, nadat u het woord der waarheid, het evangelie van uw behoudenis hebt gehoord; in Wie u ook, geloofd hebbend, verzegeld bent met de Heilige Geest van de belofte' (Ef. 1:13). Vergeving van zonden wordt aangeboden in het evangelie. Dus ik heb geloofd en vanaf dat ogenblik ben ik verzegeld met de Geest!

We moeten de toestand van vele levend gemaakte zielen (mensen die niet meer dood zijn in hun zonden, maar leven uit God hebben gekregen) niet verwarren met hen die geloofd hebben. De handelingen van God in het levend maken en in het verzegelen zijn zo ver als maar mogelijk is onderscheiden.

Hij maakt een zondaar die leven wenst levend, maar Hij verzegelt zeker geen zondaar als zodanig; dat zou betekenen dat God hem in zijn zonden verzegelt. En evenmin verzegelt Hij een levend gemaakte ziel in zijn ellende. Hij verzegelt Petrus niet als hij uitroept: 'Ga uit van mij Heer, want ik ben een zondig mens' (Luk. 5) of als de ziel het in ellende uitschreeuwt omdat hij vergeving wenst. Hij verzegelt een *gelovige*; en 'waar de Geest van de Heer is, daar is vrijheid': geen twijfel, geen gebonden zijn en geen angst.

Deze twee handelingen van de Heilige Geest zijn, voorzover ik weet, nooit gelijktijdig - ze gebeuren niet op hetzelfde ogenblik (hoewel er van Gods kant gezien natuurlijk geen reden is waarom dit niet zo zou zijn). Veel gevallen in de Schrift onderstrepen dit.

De discipelen werden vóór de pinksterdag levend gemaakt. Toch werden ze niet verzegeld, want vóór die dag konden ze niet weten dat hun zonden allemaal weggedaan waren. De Samaritanen namen de prediking van Christus door Filippus aan maar ze werden niet verzegeld vóór Petrus en Johannes kwamen (zie Hand. 8:5-17). 'Er was grote blijdschap', lezen we en die is er vaak zonder vrede met God in de volle kennis van vergeving van zonden. 'Vrede' is een vol en volmaakt woord - het is veel meer dan blijdschap!

Een ziel die de vergeving van zijn zonden heeft en vrede met God, is verzegeld met de Geest. Paulus was levend gemaakt door een stem uit de hemel (Hand. 9:4) en toch ontving hij de Heilige Geest pas drie dagen later, toen hij door al de diepe oefeningen van zijn ziel gegaan was (zie vs. 17). Cornelius was een toegewijd man, iemand die God vreesde en altijd tot God bad - een levend gemaakte ziel. Hij wordt aangespoord om Petrus te laten roepen, om woorden van hem te horen waardoor hij en zijn huis behouden zou worden (Hand. 11:14), God noemt hem geen behouden man, waar hij alleen nog maar levendgemaakt was. Toen Petrus kwam vertelde deze hem niet dat hij opnieuw geboren moest worden (wat hij als een zondaar nodig gehad had, maar wat hij nu al was), maar hij wijst hem op Christus en spreekt

over vergeving van zonden. Zij aanvaardden de boodschap en de Heilige Geest valt direct op hen. U vindt hetzelfde in Hand. 19. De levend gemaakte zielen in Efeze hadden tot dan toe niet de Heilige Geest ontvangen.

Het is niet mogelijk voor iemand een gelovige te zijn zonder verzegeld te zijn, in de tegenwoordige bedeling. Maar er zijn veel levend gemaakte zielen, die verlangen naar vergeving van zonden, maar die die vergeving nog niet kennen en daarom niet verzegeld zijn. Maar geen Christen sterft en verlaat de aarde waar sinds Pinksteren de Heilige Geest persoonlijk is, zonder verzegeld te worden. Daardoor komt het dat u gevallen ziet waar geen vrijheid was en geen vrede met God genoten werd tijdens het leven, hoewel ze soms ogenblikken van blijdschap hadden - maar op hun sterfbed hebben ze volkomen vrede met God ontvangen en zijn verzegeld.

Ik geloof dat we het woord 'gelovige' met te weinig onderscheiding gebruiken voor iedere toestand van een ziel waarin God werkt. In de taal van de Schrift is een gelovige iemand die verzegeld is. De Schrift erkent maar één basis, maar één normale toestand voor Christenen en veronderstelt nooit dat er een kind van God is van wie de zonden niet vergeven zijn. Maar als we de toestand van zielen om ons heen bekijken, zien we vaak dat ze geen vergeving hebben, terwijl er van Gods kant geen reden is waarom ze de vergeving van hun zonden niet zouden kunnen kennen.

F.G. Patterson.